

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

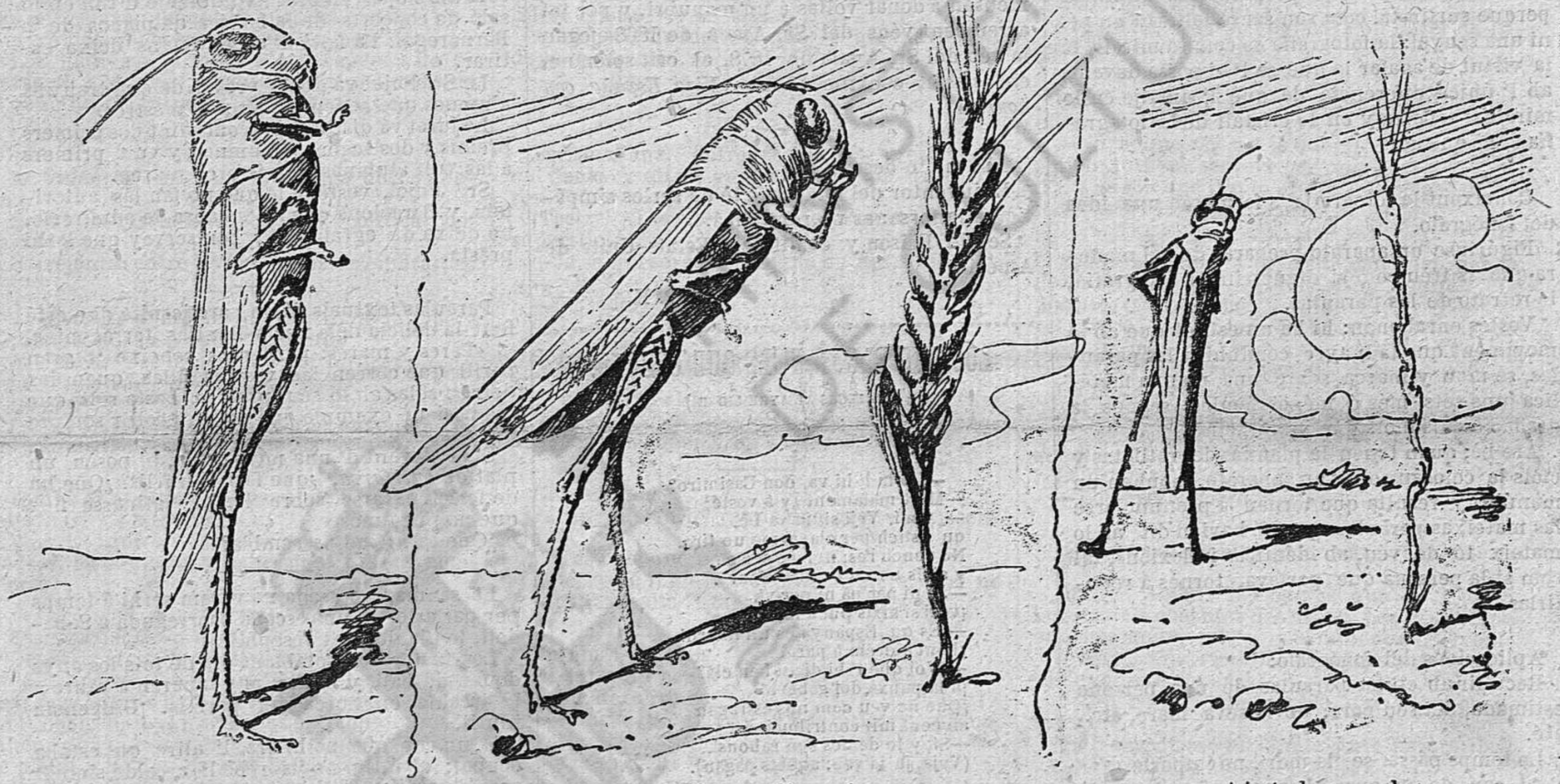
PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre	8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16 •
Estranger	18 •

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

SEMLANZAS.

Diguemli llagista.

Diguemli espiga.

Aixís ha quedat.

LO FONÓGRAFO.

Aquest nom es estrany; no es veritat?

Donchs deixin passá un quan temps y ja l'veurán: serà un nom tan vulgar com lo del pà y com lo del rí, perque serà tan necesari per l'aliment espiritual del home, com ho son pèl seu cos lo ví y lo pà.

També era difícil en un principi lo nom de democracia, y avuy veyém que ha traspout com una gota d' oli desde las primeras fins á las últimas capas. ¿Perqué? Perque la democracia es una aspiració generosa del poble.

Las cosas bonas son així.

Com més recargoladas son, una vegada s'han enganxat á la memoria del poble, més costan de desenganxar.

* *

Vostés dirán:

—¿Y qu' es així del fonógrafo?

Anémho á veure.

Vostés coneixen la fotografia. Se posan devant de una màquina de treure retratos, s'están uns quans segons sense bellugarse, y el retrato es tret.

Bastan unes quantas preparacions químicas perque surtin tal com son sense faltarhi un pél ni una senyal: la fotografia es com lo mirall, té la virtut de agafar lo que se l'hi possa davant, ab l'única diferencia de que l'imatge en lo mirall s'esborra y en lo cristall de la fotografia s'hi queda.

* *

Coneixent la fotografia s'formarán una idea del fonógrafo.

Figúrinse un aparato preparat de tal manera que 'ls trèu com si diguessim la fotografia, lo retrato de las paraules.

Vostés enrahonan: hi ha un estilet que ab lo moviment que fa l'aire conduint las paraulas, se mou y marca sobre una planxa metàlica uns sots més ó menos fondos, segons la gradació dels mots que pronuncihin.

Are bè; quan tenen la planxa de ralletes y clots la coloquen sobre un aparato, mouhen un manubri y resulta que tornan á pronunciar-se las mateixas paraules que s'havian dit ab lo mateix tò de véu, ab idènticas inflexions, tal com si la persona que parlava, tornés á repetirlas.

* *

Aplicacions del fonógrafo:

Recullir ab ell las paraules de una persona estimada, del seu pare, de la seva mare, etc., etc.

Lo temps passa, se 'ls mor', no importa.

Al cap de un any, al cap de déu, al cap de cinquanta, mohuen lo manubri y tornan á sentir la véu d' aquella persona estimada; lo record de la seva existencia reviu, en sa véu tornan á recordar la seva imatje, y en la ternura propia de semblant escena, exclaman:

—Viva la ciencia!

* *

Hi ha més.

Tenen de emprendre un viatje y están esca-mats de la seva dona.

Nada: colocan alguns fonógrafos amagats per distintas dependencias de casa seva, y se 'n van tranquilys y segurs de que no ha de faltarlos qui 'ls reveli lo que ha passat durant la seva ausència.

Al tornar, examinan lo del menjador, que 'ls diu ab véu d' home:

—No tens gana mona mèva?

No hi ha més, senyal que durant l'ausència no ha faltat qui ha anat á consolarlos á la senyora.

A la sala: iguals revelacions.

Al quart: altres de mes graves.

A la arcoba: suspirs.

Ab aquests datos ja n' hi ha prou per entaujar una causa de divorci y tirar per qui en enlla, la crèu del matrimoni.

* *

Ab lo fonógrafo serà veritat aquell ditxo: «A sants y á minyons no 'ls prometis que no 'ls dons.»

—Pobre del qui 'ls fassa una promesa y deixa de cumplirla! No tenen més que donar una volta al manubri y clavarli la promesa per las orellas.

—Pobre del xicot que dongui paraula de casament á una xicota sense intenció de cumplirla!

—Pobre del candidat que fassa certas declaracions avants de que l'elegeixin, y que á l' hora de satisferlas no pagui!

* * *
Pero l' espectacle mes solemne sera aquell que va referirlos.

Figúrinse per exemple que avants de la batalla de Alcolea, lo Sr. Ayala tirantse 'ls cabells enderrera comensa á llejir aquell célebre manifest que li va valer un ministeri.

Figúrinse que nou anys mes tard se 'l troben presidint lo Congrés de la restauració y que pronuncia un discurs contradint tot elló que deya, tirantse com avants los cabells enderrera, aé la mateixa véu, ab lo mateix accent, ab las mateixas dessinencies....

En aquell moment en totes las tribunas començan á donar voltas á un manubri, y per tot arreu cent véus del Sr. Ayala de 1868 ofegant la véu del Sr. Ayala de 1878, al crit solemne, entusiasta, convincent de «Viva Espanya con honra.»

* * *
Ah! me 'n descuidava.
L'inventor del fonógrafo té de serlos simpàtich á la forsa: es un republicà.

Se diu Erison y es fill dels Estats-Units de Amèrica.

P. K.

LOS QUE PAGAN Y 'LS QUE COBRAN.

(BLÀLECS AL AIRE LIBRE.)

I.

—Com l'hi va, don Casimiro?
—Molt malament y a vosté?
—A mí? Veji si m'va bè,
qu'estich per clavar-me un tiro.
No vench res; ni faig per pà,
y així no 'm puch sostení..
—Jo ni per pà ni per ví:
I vegi si així puch marxa!
—Es qu'Espanya es un infern!
¿hont aniré a parà?
—Voi que l'hi digui ben clà?
Ja la panxa del govern!
¿Que no veu com nos estragan
ab cent mil contribucions?
—Sí; y lo demés son rabons!..
(Vaja, ja 's veu: aquelets pagan).

II.

—Ola Fernandez! ¿qué tal?
—Home, molt bè y a tí a tú?
—A mí mes bè que a ningú:
la cosa marxa com cal.
—Sí, sí; així al menós es viure...
i un se véu recompensat!
—Ja 's pot dir que 'ns ha costat,
pero 'ns ne podém ben riure.
—Jo estic buscant influència
perque 'm donguin millor plassa,
y crech que si tinch catxassa...
—Si, home: així vol paciència.
—Oh! Com les plasses no sobran
y n'hi ha tants que t'entrebançan!..
—¿Que té que veure? 'S desbançan!
(No escoltem mes: aquelets cobran).

III.

—Tú, Rafelet! ¿Hont la fàs?
—Noy... demano caritat:
com lo treball s'ha acabat,
hi hagut de donar aquest pas.
—Donch jo, fillet, m'espavilo:
la dona y las tres noyades
van recullint cigalles.
Jo mentres tant, fillo... filo...
y si veig algun mussol
que fassí cara de pelas...
—Ja t'entenç, eh! ¡llargas velas!..
—Y si piula... 'l cassó al vol.
—Y en 'hi ha molts? —Ca! Tots amagan
les quatre quartets que tenen.
—Molt bén fet, noy: ells ho entenen.
(Aquests no cobran... ni pagan).

C. GUMÍ.

Un catedràtic de l' Universitat de Madrid s'ha declarat enemig dels suicidis.

Diu que 'l Còdix penal hauria de reformar-se, negant als suicidis les honoras fúnebres, no deixant posar cap inscripció en son sepulcre y anulant son testament.

Me sembla poch.

Lo Sr. Salva que així s'anomena 'l professor, hauria de proposar que 'ls suicidis s'haurien de posar á las graseïllas, y menjarse 'ls ell y 'ls seus deixebles ab patatas.

Lo ministre de marina ha declarat en plé Congrés qu'Espanya no té barcos, per oposar á una armada enemiga.

No tindrem barcos; pero en canvi tenim ministre de marina.

Lo clero de Huesca diu qu'està dividit.

Si ha d'esperar que jo torni á enganxarlo, ja s'hi flerirà.

No podem dedicar més que dos paraules al concurs Pujol celebrat lo diumenge útim en lo saló de concertis de la fàbrica de pianos de 'n Bernareggi. La falta d'espai no 'ns deixa es-tirar.

Lo Sr. Pujol va donar proves de que treu uns alumnes que poden passar per mestres.

Lo jurat va distingirlos concedint dos primers premis y dos segons á alumnes; y vuit primers á las vuit alumnes que s'presentaren.

Sr. Pujol, vosté fa lo que no fan las autoritats, y Barcelona que no's cansa de admirarlo, no deixa de agrahirli un bon servei que l'hi presta.

Paraules textuals d'un pare jesuita que està fent la delicia dels xuclal·lantics tarragonins.

«Pares y mares: per fervos coneixe 'l gran perill que corren las vostras filles, quan las deixeu solas ab lo seu promés, bastia sols que us posi un exemple que podéu probar sempre que volgueu:

Si al davant d'una noya, sola, hi posieu un plat de butifarra, ¿que farà l'infelis? ¿Que ha de fer? Llensar-se sobre 'l plat y atiparse fins que no puga més.»

¿Que tal? ¿Que 's sembla?

La setmana passada no varem serhi á temps per parlarlos de una escena ocorreguda á Sabadell, lo dia de Sant Josep.

Los fusters en semblant dia de tots los anys donan un ball, y aquest any anaren á veure á l'arcade en busca del permís. Diligència inútil!

L'un cop que no hi era, l'altre qu'estava ocupat; al últim no 'ls rebè l'arcade sino l'arcadesa dihentloshi, que lo qu'es lo ball no 'l donarian, negativa que va confirmar més tard lo mateix arcade.

Los fusters buscan noves influències, torran á insistir ab l'arcade, y aquest los diu per últim que s'entenguin ab lo rector.

Del dit al fet: lo rector no va tenir inconveniente en que 's ballés, mediant empero la paga de 10 pessetas.

Y las 10 pessetas ballant ballant, varen anar de las butxacas dels minyons á las de la sotana del pare capellà.

La religió es una mare carinyosa que tot ho prevéu: d'aquest modo 'ls joves balladors no duyan tan pès á las butxacas.

La fàbrica de màquines de cusir «Singer» ha obsequiat als seus parroquians ab una preciosa americana música del mestre Gotós de Tortosa.

Hi ha persones que son molt previsoras.

Figúrinse que una part dels individuos de la Junta del cementiri veient que no quedaven títols de nixos, més que per 7 o 8 mesos ne fan fe una tirada bastant grossa, per estolvià treball als demàs individuos de la Junta que estaban ausents.

Y no solament tenen aquests senyors la bona qualitat de ser previsor, sino que tenen també la de ser molt esplèndits, perque de un treball que val tot lo més, 200 duros en van donar 600.

* *

Algú diu, qu' hi ha senyors que son massa vius per tractar ab les morts.

Si vostés tingue sin un treballador que hanés de treballar 6 horas cada dia y no 'n treballés mes qu' una i que farian?

Los supliquem que envihi la resposta á la Junta del cementiri, que pot ser la aprofitará, puesto que té un secretari que cobra per tenir obert lo despatx 6 horas diarias y sembla que per are no li té més que de vuit á nou del demati.

Tenim un problema á resoldre.

¿Que donamés, ser secretari de la Arcaldia ó de la Junta del cementiri?

Espetem del Sr. Toda que 'ns donarà la soluciò, ja que te la sort de desempenyar actualment tots dos carrechs.

La *Veu del Monserrat* diu que ja está nombrada la Junta que ha d' entendre en l' erecció de una estàtua á Pio IX.

¿Y pensa aquesta junta socorre als treballadors sense feyna?

Bè diu un periòdich: «*La caritat bén entesa comensa per aixecar una estàtua á Pio IX.*»

Una senyora á Madrit vā robar dugas criaturas qu' estaven jugant al mitj del carrer.

Aixó dels robos vā present proporcions.

Los lladres al millor dia son capassos de ficarse al Congrés y portarse 'n al Conde de Toreno ficut dintre de una butxaca del' hermilla.

A Valencia continua la huelga dels femeters.

No hi ha res més trist que la política conservadora.

Barrejantse entre 'ls fems y las escombrarías.

Al director d' escena del teatro de la Opera de Madrit varen robarli 'l rellotje.

Als pochs días la policia l' hi tornava.

¿Y 'l lladre?

De aquest no 'n parlem: *no pudo ser habido.*

Los lladres á Espanya son diferents dels relictges: als lladres aquí no se 'ls dona corda.

També al auditor de guerra de Granada han fet saltarli 30 mil rals.

Vels hi aquí un auditor que tractantse de lladres, ha demostrat tenir una sordera completa.

Escenes del Hospitallet:

Desde la trona 'l célebre Pare Morell comenza á empéndrelas contra 'ls protestants, qu' entre paréntesis han establert escoles y donan molt bona ensenyansa en aquell poble, y acaba dihent que là causa de que no plaga es la falta de pietat y de devociò que hi ha en lo poble.

Un feligrés interromp al predicador dihent que aixó es menida.

Lo predicador desde la trona enfiantse fins al cap de mant:—No m' intimidan las amenazas; los qui volguéu matarme, pújeu aquí, que aquí 'us espero.

En tant á la porta de l' iglesia hi havia 'l rector privant d' entrar al temple á moltes persones que ho pretenian, y permetent l' entrada á algunes de la sèva especial devociò.

Aquestas preferencies van promoure tals disgustos, que vā haberhi castanyas, cops de cotze y bofetades y com que queyan menudas, per tothom vā havernhi, fins pèl citat rector.

En vista de lo que deixo explicat qu' es sols una millonéssima part de lo que 'ns refereixen, preguntó jo:

—¿No es hora encare de que la autoritat prengui una part activa en això, per evitar los desmans de certas personas fervorosas?

Creyém que si.

¿Les hi agrada patinar?

Donchs vajin al Skating-Rink que 'l Sr. Bassols té establert al Bon Retiro.

Avants era bò; pero desde que se n' ha encragat lo Sr. Bassols ha millorat en un ters y un quint.

La diversió aquesta s' ha fet de moda, y francament, valen mes lás relliscadas allá que per las columnas dels periòdichs.

Traduheixo de un periòdich de Madrit:
«Ja comensan á dir que Orovió está leri, leri, si cau no cau.

»D' are en avant las discussions de pressupuestos deuen anunciar-se d' aquest modo.

»Corrida de presupuestos ab un ministre de mort.»

Al entrar en màquina *La Campana* sabém que *La Correspondencia de Barcelona* ha sigut denuuciada.

Ho sentim ab tota l' ànima.

Un home que pronuncia malament, deya un dia:

—Aquí no vol ploure de cap manera y á l' Amèrica tant que plou!... Allà son mes felissons que nosaltres. Per això 'n diuhen los *Estats Units*.

Lo clero de Manresa sembla que ha pujat los arancels per batejar á las criaturas.

Segons nos escriben d' aquella ciutat, lo títol de cristià val set rals.

A un pare de família que 's queixava l' hi deya un escolà:

—Fill meu, la Providència 'ns ha pujat la ayuga.

Barzanaillana, entre cessantias, presidencia del Senat y altres gangas, té 13 mil duros de sou.

¡Tretze! Al cap de l' any algun mort, deya un supersticiós.

—Ja se quí será, respongué un despreocupat.

—¿Qui?

—Lo país.

S' ha inventat un procediment per conservar las carns.

Ja desafio jo al inventor á que no conservarà la carn dels contribuents espanyols, al meus mentres governi en Cánovas.

Una notícia:

«A Inglaterra hi reyna una gran efervescència.»

Tot es cosa que pot ser.

La cervesa inglesa fá molt brumera, y si no 's tapa fort salta 'l tap qu' es un contento.

En una fotografia.

Hi entra un pagés y demana 'l préu de una dotzena de retrats.

—Valdrán 24 rals y 10 á la primera prova, diu lo retratista.

—¿Qué vol dir la primera prova?

—Lo primer retrato.

—Donchs ja veurá, exclama el pagés. La primera prova no la fassi, comensi pels altres.

EXEMPLES.

De patriotisme:

—Oh, si la patria perillés, ja sé lo que 'm toca!...

—Senyor! senyor! Diu que al carrer de Ponent, estan fent barricades!

—Si? Donchs arregla 'ls trastets y 'cap á Fransa falta gent.

D' ignorància:

—Papá, qui ha inventat la pólvora?

—Perqué ho preguntas?

—Perque, m' acaban de dir que no la has invitada tú.

De senzillés:

—¿Y donchs, com li vā desde que té 'l senyor á fora?

—De dia tal qual; pero á las nits lo trobo á faltar molt.

De terquedad:

L' arquitecto municipal:—Per aixamplar lo carrer hem de reduir los jardins del davant d' aqueix convent. S' ofereix la deguda compensaciò....

La mare superiora:—Impossible. Mes m' es-

timo un pam pe 'l devant, que una cana per darrera.

* * *

De valor:

—General. L' enemic s' acosta y amenasa una sorpresa per la esquerra.

—No tinguéu por. Desfieu ab órdre cap á la dreta. Una bona retirada es una victoria.

PER.

Vels hi aquí las causes de que no pogui, segons una fulla en vers, impresa en casa Torres, plassa del Bon Succés, 2.

«El mundo está caducante,

Prevaricada la gente,

Los delitos en creciente,

Las virtudes en menguante,

La vanidad muy pujante,

El escàndalo en la pèbe,

No se paga á quien se debe,

Lo Sagrado está ofendido,

En fin todo está perdido;

He aquí porque no llueve.»

—Vels hi aquí un poeta que 's pot bén riure de la pluja.

—Com qu' es un poeta de secá!

Volent atenuar la miseria d' Espanya, deya un ministerial molt tranquil:

—Desenganyinse, la situaciò no es tant treballosa com diuhen.

Efectivament, l' hi replicava un obrer en baixa, no 's treballa gens.

Un pare 's queixava de tenir dos fills xímplies.

—No 's queixi, no 's queixi, l' hi deya un amich: tothom serveix per una cosa ó un' altra. ¿No sab que diu lo ditxo? Los boigs fan bittles: fàssils tirar per torns.

Are resulta que 's presenta candidat per un districte de la província de Murcia un tal don **Máximo Cánovas del Castillo**.

De modo qu' encare hi ha un Cánovas del Castillo mes alt, mes gros, mes immens que D. Anton.

Un Cánovas MÁXIMO.

Aixó m' recorda aquell ditxo de un capellá.

—Noy preguntava ¿qu' es lo qu' està mès alt que el Pare Etern?... La criatura es queda mirant lo sostre.

—L' barret, burro, 'l barret.

—¿Que va passar nits endarrera per l' Ensanche?

Diuhen alguns periòdichs que vā haberhi burots dels consums desarmats per grups mes ó menos numerosos y més ó menys disolvents.

A una de las víctimas d' aquests grups, l' hi deya un company:

—Vaja Baldiri, me sembla que algú os ha armat.

—Y ell respongué ab la mes gran naturatitat:

—Al contrari, 'ns han près la arma.

A Madrit s' ha exposat una màquina de parlar.

—Gran invent!

Si jo fos president del Consell de ministres, n' apoyaria una per cada districte electoral, y ab elles formaria 'l meu congrès.

Una caricatura de un periòdich estranger. Un turch nú de pèl á pèl se presenta davant de la conferència.

Un dels representants exclama:

—Ni eamisa tè ¿que l' hi pendrem?

L' altre dia deya la *Correspondencia de España*:

«Anuncian de Nueva York que el governo espanyol ha ofrecido pagar 500 besos como compensaciò á cada uno de los dos barcos balleneros del Massachusetts».

—Cinch cents petons á cada barco!...

—Vaya un govern mes petoner!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

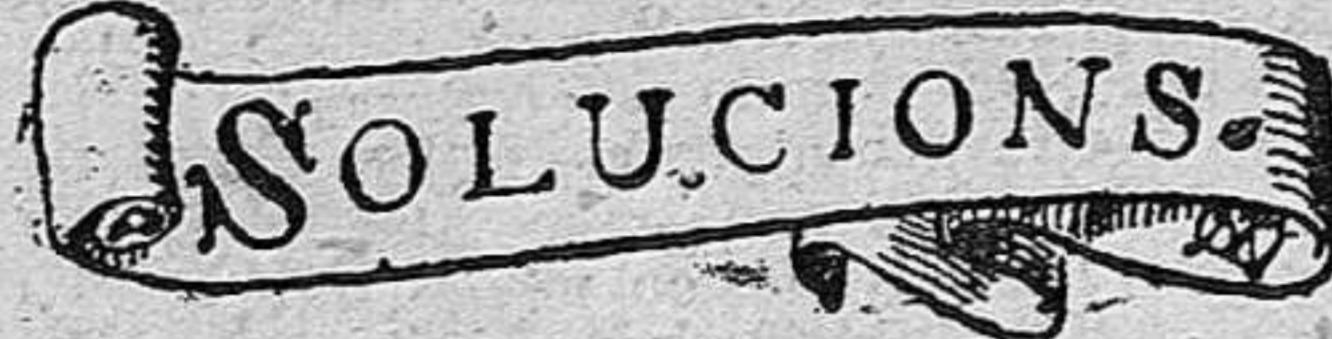
Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertar-se 'ls ciutadans Mianis, J. V. Orpi, Jenani, Barrineta madrilena y P. Piculi.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoc lo qu' envian los ciutadans M. Sagasta, J. Arnau, Trencalós, D. Setroc, Dos germans, C. Garcia, F. Acerrim, Genís Badana, Clofa de P. Txina, J. C. Navarcles, Trill, J. Millet, Dofrosa Marañ, Garibaldina E., Ecce Homo, Lleig, J. Coma, Pa y Nous, Aloreugif, Roch Rocatori, Candida Tura y Joani V.

Ciutadà J. Alavedra: Es difícil que poguem ocuparnos del asumpto que 'ns recomana; té alguna responsabilitat.—R.

LA CAMPANA DE GRACIA.

Hospitalench: Ja haurà vist que 'n parlém.—Sarahí de Reus: Insertaré lo geroglífich.—Barretina vermella: Publicaré la combinació.—Pau dels Timbals: Insertaré las cantarrillas.—Rondinaire: En la proxima setmana 'ns en ocuparé. M. N. O. Hi anirà l'anagrama y un epígrama.—Poeta retirat: Idem la mudansa.—Ganyotas: Publicaré los seus dibujos; envihin mes si pot ser.—Rosalia: Hi anirà 'l trenca-closcas.—P. Piculi: Idem una sinonimia.—Barrineta madri enya: Insertaré l'epígrama.—Jenani: Idem un epígrama y el geroglífich.—J. Julià y V. Los epígramas son fluxets.—E. Vicla: Publicaré la lletra.—Xius: Idem lo repich.—Suscriptors de Torelló: Vostés fassan la séva y no 'n fassan cap cas; ja vindrà l' hora de que als tots los espavilérem.—Zarandieu: Publicaré la séva poesia.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Fi-lo-me-na.*
2. ID. 2.ª—*Re-talls.*
3. ENDAVINALLA.—*Anagrama.*
4. ANAGRAMA.—*Ramon Norma Romani.*
5. QUADRAT NUMÉRICH.—

4	2	1	6	3	9
3	8	3	2	5	4
9	1	7	3	4	1
6	3	2	8	2	4
2	7	5	1	4	6
1	4	7	5	7	1
6. SINONIMIA.—*Taló.*
7. GEROGLÍFICH.—*Una cistellera s'uni á un cisteller.*

Totas las solucions no las ha endavinadas ningú: n'ha endavinadas 6 M. R. P.; 5 Barrineta madrilenya y Dos germans; 4 D. Setroc, Jenani, Xiquet de Valls, Trencalès y J. Arnau; n'han endavinadas 3 y J. C. Padro y M. Sagasta; y 1 no més Esteve de Breda.

I.
Trenca noy aquella hu-tersa
y comensa de fer foch,

y tú, noya ab un hu inversa
cou depressa aquella tot.

Y després que això fet siga
para taula y tres-hu pá:
vu'l també que l d-s hi siga.

Apa noy, véslo á busca

J. RECASENS.

II.

Tinch un prima molt segona
que per quella tot que teus,
si tu me i compras Vicens
veurás successió molt bona.

X X. X.

ENDAVINALLA.

M' escruso, m' estiro
m' aixample y m' estrenyo
y això cada dia
ho acostumo a fer.

No soch cap persona,
tampoch soch cap bestia,
no soch cap objecte.
Veyam que puch ser.

JOANET MONJATAS.

ANAGRAMA.

Tot tot es cosa mesquina;
tinch tres lletras, au, barrina.

P.

TRENCA-CAPS.

Anton.—Agneta.—Vicens.—Valentina.—Nicolau.—Ignasi.—Onofre.—Laura.

Posar aquests noms en columna vertical de maneira que la primera lletra donga 'l nom de una vila catalana.

PEPIS.

CONVERSA.

—Anton, sabs qui es aquest home que ara passa?
—Oh! es un home com ahi ha pochs.
—Deu ser un cobart. Sempre 'l veig que cavila.
—No, valent com ell tot sol.
—¿Y tu sabs d' hont es fill?
—Entre tu y jo ho hem dit, busca 'u.

PEPIS.

MUDANSA.

Tot es punt per descansar,
usa tot lo militar,
tot serveix per caminar,
y lo tot per refrescar,
quan la tot sol apurar
Quatre lletras per cinch tots
endavínals, oy, si pots.

GUARD Y OLA.

GEROGLÍFICH.

K

sa D Barcelona

T

M

r T r

A 700 a, q, r, s, t, u, v,
pro

TT tad

AA

B.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Buscava pescar y ha caygut á l' aigua.

La pastora desesperada.

Un senyó que està cansat.

Busquin lo pescador.

Busquin lo que ha perdut la pastora.

¿Ahont es lo cotxero?

Un remat sense pastor.

Lo cassador y la molinera.

Un cassador que busca 'l conill.

¿Ahont es lo pastor d' aquest remat?

Miri que 'l moliner nos mira.

Ahont es lo conill?